

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1963

Warszawa, dnia 25 kwietnia 1963 r.

Nr 4

SPIS TREŚCI

D z i a ł A

	Str.
Poz. 29 — uchwała Prezydium Centralnej Rady Związków Zawodowych i Prezydium Zarządu Naczelnej Organizacji Technicznej z dnia 30 stycznia 1963 r. w sprawie podnoszenia kwalifikacji kadr technicznych i ekonomicznych oraz ich zatrudniania zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami	46

D z i a ł B

Poz. 30 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 1963 r. w sprawie organizacji i trybu postępowania komisji lokalowych (wyciąg)	48
„ 31 — uchwała Nr 41 Rady Ministrów z dnia 19 stycznia 1963 r. w sprawie zadań niektórych prezydiów rad narodowych w zakresie inspekcji zatrudnienia w przedsiębiorstwach gospodarki uspołecznionej	48
„ 32 — uchwała Nr 35 Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1963 r. w sprawie zasad organizacji i finansowania zjednoczeń przedsiębiorstw państwowego przemysłu terenowego (wyciąg)	49
„ 33 — rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 1 lutego 1963 r. w sprawie powoływania pracowników na doskonalenie podyplomowe organizowane przez Centralny Ośrodek Doskonalenia Średnich Kadr Medycznych	51
„ 34 — zarządzenie Nr 11 Prezesa Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1963 r. zmieniające zarządzenie z dnia 1 lutego 1962 r. w sprawie zasad gospodarowania bezosobowym funduszem płac w jednostkach państwowych i społecznych nie będących przedsiębiorstwami	52
„ 35 — zarządzenie Nr 17 Prezesa Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1963 r. w sprawie zmian w wykazie jednostek organizacyjnych uprawnionych do tworzenia funduszu na finansowanie wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych	53
„ 36 — zarządzenie Ministra Finansów z dnia 1 lutego 1963 r. w sprawie gospodarowania etatami i funduszem płac w jednostkach i zakładach budżetowych w roku 1963	54
„ 37 — zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 28 stycznia 1963 r. zmieniające zarządzenie w sprawie określenia przypadków nie stanowiących przeszkody do pobierania dodatków specjalnych przez pracowników nauki i pracowników dydaktycznych	56

DZIAŁ A

29

**UCHWAŁA
PREZYDIUM CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH
I PREZYDIUM ZARZĄDU NACZELNEJ ORGANIZACJI TECHNICZNEJ**

z dnia 30 stycznia 1963 r.

**w sprawie podnoszenia kwalifikacji kadr technicznych i ekonomicznych oraz ich zatrudniania
zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami.**

Zapewnienie gospodarce narodowej wysoko kwalifikowanej kadry technicznej i ekonomicznej znajduje się w centrum uwagi partii i rządu. Wyraz temu dało m.in. XI Plenum KC PZPR poświęcone węzłowym zadaniom w dziedzinie szkolnictwa wyższego i badań naukowych.

Realizując uchwały XI Plenum KC PZPR związki zawodowe i NOT widzą konieczność wzajemnego ściślejszego współdziałania w dziedzinie podnoszenia kwalifikacji zawodowych kadr pracowniczych i zatrudniania ich zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami dla zapewnienia dalszego pomyślnego rozwoju gospodarki narodowej i prawidłowego awansu ludzi pracy.

W tym celu Prezydium CRZZ i Prezydium Zarządu NOT postanawiają:

I. W zakresie podnoszenia i doskonalenia kwalifikacji zawodowych:

Potrzeby kadrowe gospodarki narodowej w 1980 r. wyrażą się liczbą 800 tys. osób z wyższym wykształceniem. Tak wielkie zadania spowodują konieczność znacznego rozszerzenia wszystkich form podnoszenia kwalifikacji i aktualizacji wiedzy w toku pracy zawodowej.

Zadania te nakładają równocześnie większe obowiązki na ośrodki naukowo-badawcze i resorty w dziedzinie zacieśnienia współpracy kadr naukowych i naukowo-badawczych z przemysłem.

Działalność w zakresie podnoszenia wiedzy fachowej kadr wykwalifikowanych jest prowadzona przez wiele instytucji i organizacji społecznych i dlatego cechuje ją dowolność i żywiołowość. Nie sprzyja to zaspokajaniu istniejących potrzeb w tej dziedzinie. Wszystkie ogniwa związków zawodowych oraz NOT powinny dążyć do wprowadzenia planowego systemu podnoszenia kwalifikacji zawodowych kadr pracowniczych oraz do skoordynowania działalności ośrodków naukowych z przemysłem.

Organizacje związkowe wszystkich szczebli będą przyczyniać się do stwarzania sprzyjającego klimatu doskonalenia kadr oraz okazywać pomoc pracującym w zdobywaniu coraz wyższych kwalifikacji.

Zarządy główne związków zawodowych oraz zarządy główne stowarzyszeń naukowo-technicznych będą inicjować i uczestniczyć wspólnie z re-

sortami w opracowywaniu długofalowych i rocznych planów doskonalenia kadr w poszczególnych branżach.

Rady zakładowe wspólnie z kołami zakładowymi NOT wezmą udział w opracowywaniu rocznych i wieloletnich planów doskonalenia kadr technicznych i ekonomicznych zakładu, uwzględniając jego perspektywiczny rozwój.

Właściwe ogniwa związków zawodowych i stowarzyszeń naukowo-technicznych powinny stwarzać warunki ułatwiające wyższym uczelniom i instytutom naukowo-badawczym nawiązywanie i utrzymywanie kontaktów z zakładami przemysłowymi, oddalonymi od ośrodków akademickich i naukowych, organizując tam zaoczne doskonalenie podyplomowe, powołując w tym celu ośrodki konsultacyjne obsługiwane przez pracowników naukowych.

Problematykę podnoszenia kwalifikacji kadr należy rozpatrywać na posiedzeniach rad zakładowych i samorządu robotniczego oraz uwzględnić w programach kształcenia ekonomicznego członków samorządu robotniczego. Szczególnie należy zwrócić uwagę na zorganizowanie i wykorzystanie zakładowych ośrodków informacji naukowo-technicznej, czytelnictwo książki i prasy technicznej.

Należy propagować wśród kadry inżyniersko-technicznej i ekonomicznej, szczególnie zatrudnionej w zapleczu naukowo-technicznym zakładów, zdobywanie tytułów naukowych i wpływać na to, aby w pracach habilitacyjnych, doktorskich, magisterskich i dyplomowych podejmowano próby rozwiązywania aktualnych problemów techniczno-produkcyjnych tak w zakładach pracy, jak i w poszczególnych gałęziach gospodarki narodowej.

Praktyczne wykorzystanie prac naukowych dla potrzeb przemysłu wymaga większego zainteresowania pracami naukowymi ze strony działaczy społecznych, gospodarczych, samorządów robotniczych oraz ścisłego kontaktu uczelni — ich katedr, instytutów naukowo-badawczych z odpowiednimi branżami przemysłu i zakładami pracy.

Organizacje związkowe i stowarzyszenia naukowo-techniczne NOT powinny współdziałać z resortami w organizowaniu studiów i kursów podyplomowych jak również rozwijać planową akcję doskonalenia kadr, wykorzystując maksymalnie dotychczasowe doświadczenia.

W podnoszeniu kwalifikacji istotną rolę odgrywa właściwie zorganizowana informacja nauko-

wo-techniczna i ekonomiczna. W tym celu związki zawodowe winny otoczyć opieką branżowe i zakładowe ośrodki informacji, a WKZZ i WKP NOT pomagać w rozwijaniu wojewódzkich ośrodków informacji naukowo-technicznej.

Organizacje związkowe i stowarzyszenia naukowo-techniczne powinny również propagować wśród załóg wykorzystywanie materiałów informacyjnych rozpowszechnianych przez ośrodki informacji.

Niezależnie od rozpowszechniania różnych form zorganizowanego podnoszenia kwalifikacji, jak urządzanie kursów itp. — podstawową formą w doksztalcaniu powinno być — samoksztalcanie.

Związki zawodowe i stowarzyszenia naukowo-techniczne wraz z administracją będą organizować i propagować indywidualne i zespołowe formy samoksztalcania, jak: organizowanie kółek samoksztalcaniowych, odczytów, pogadanek, czytelnictwa książki i prasy fachowej itp.

* * *

Doświadczenia wskazują, że w zakładach pracy, w których zagadnienie podnoszenia kwalifikacji jest łączone w sposób prawidłowy z bodźcami moralnymi i materialnymi, występuje znaczny wzrost zainteresowania załóg szkoleniem, co w konsekwencji przynosi poprawę wyników produkcyjnych.

Związki zawodowe i samorzady robotnicze powinny przy awansowaniu i wyróżnianiu pracowników uwzględniać w szerszym zakresie indywidualny ich wysiłek w podnoszeniu i uzupełnianiu swoich kwalifikacji.

II. W zakresie zatrudniania zgodnie z kwalifikacjami zawodowymi:

Mimo poważnych osiągnięć w zakresie ilościowego wzrostu kadr technicznych kraj nasz nadal odczuwa brak wysoko kwalifikowanych kadr zarówno inżynierów, jak techników i ekonomistów. Potrzeby w tym zakresie mogą być zaspokojone nie tylko poprzez dopływ absolwentów ze szkół średnich i wyższych, lecz i poprzez lepsze wykorzystanie istniejących rezerw.

Miejsce pracy inżyniera, ekonomisty, technika powinno odpowiadać jego kwalifikacjom zdobytych w czasie studiów i pracy zawodowej. Wiele zakładów pracy zasady tej nie przestrzega. Przynosi to dużą szkodę zakładom pracy i całej naszej gospodarce oraz zainteresowanym pracownikom. Powstają w ten sposób ukryte i nie wykorzystane w gospodarce rezerwy kadr wysoko kwalifikowanych.

W związku z tym Prezydium CRZZ zobowiązuje organa samorządu robotniczego, by wspólnie z kołami zakładowymi NOT spowodowały w swych zakładach okresowe przeprowadzenie analiz i oceny:

zgodności wykonywanej pracy przez inżynierów, ekonomistów i techników z posiadanymi kwalifikacjami;

wieloletnich planów potrzeb kadrowych i sposobu ich zaspokojenia.

Dokonana analiza i ocena winna być podstawą do działania w zakresie poprawienia ilościowego stanu zatrudnienia inżynierów, ekonomistów i techników oraz ich właściwego wykorzystania.

Pełne wykorzystanie kwalifikacji kadr z wyższym wykształceniem jest w wielu przypadkach uzależnione od kwalifikacji całych załóg. Stan faktyczny w tej dziedzinie wykazuje szereg poważnych braków. Tak np. stosunek ilościowy inżynierów do techników kształtuje się u nas w przybliżeniu jak 1:2, kiedy w innych krajach stosunek ten wynosi 1:4, a nawet 1:5. Biorąc pod uwagę wysokie koszty wykształcenia inżynierów, oraz fakt, że w wielu przypadkach inżynier spełnia funkcję technika — gospodarka nasza ponosi poważne straty.

Organizacje związkowe i stowarzyszenia naukowo-techniczne winny działać na rzecz poprawy proporcji ilości zatrudnionych inżynierów w stosunku do ilości zatrudnionych techników, między innymi przez zwiększenie opieki i pomocy nad szkołami technicznymi dla pracujących, przez zachęcanie wykwalifikowanych robotników i majstrów do zdobywania stopnia technika.

Konieczne jest też działanie związków zawodowych i stowarzyszeń naukowo-technicznych w kierunku właściwego usytuowania technika w procesie produkcji.

Związki zawodowe powinny również coraz bardziej konsekwentnie oddziaływać w kierunku podnoszenia kwalifikacji robotników oraz egzekwować od organów administracji realizację uchwały RM Nr 367 z dnia 21.VIII.1959 r. w sprawie przyznawania robotnikom tytułów kwalifikacyjnych.

Ważną przyczyną niedostatecznego wykorzystania kadry inżynierskiej jest również nadmierne jej obciążenie pracami biurowymi i dużą ilością organizowanych narad w czasie godzin pracy. Ogniwa związków zawodowych i samorządu robotniczego powinny wykazać więcej troski o to, by inżynierowie i technicy przeznaczali maksymalną ilość czasu na pracę koncepcyjną i produkcyjną.

* * *

Jakkolwiek niniejsza uchwała zajmuje się przede wszystkim zagadnieniem podnoszenia kwalifikacji i właściwego wykorzystania kadr technicznych i ekonomicznych, głównie w przemyśle — to jednak zadania wynikające z tej uchwały dotyczą również kadr różnych specjalności oraz innych dziedzin życia gospodarczego, jak np. transport, budownictwo, rolnictwo itp.

Dla zabezpieczenia realizacji uchwał XI Plenum KC PZPR oraz niniejszej uchwały zobowiązuje się wszystkie organizacje i instancje związkowe, organy samorządu robotniczego oraz ogniw Naczelnej Organizacji Technicznej do opracowania szczegółowych planów działania uwzględniających specyfikę i potrzeby branż i zakładów pracy.

DZIAŁ B

30

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 25 stycznia 1963 r.

w sprawie organizacji i trybu postępowania komisji lokalowych.

*(Dziennik Ustaw z dnia 2 lutego 1963 r. Nr 2, poz. 13)**(Wyciąg)*

Na podstawie art. 47 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. — Prawo lokalowe (Dz. U. z 1962 r. Nr 47, poz. 227) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do rozstrzygania odwołań od decyzji wydanych przez właściwe do spraw lokalowych organy prezydiów rad narodowych powołane są powiatowe komisje lokalowe, a w miastach stanowiących powiaty i w miastach wyłączonych z województw — miejskie komisje lokalowe. Powiatowe i miejskie komisje lokalowe są organami prezydiów powiatowych rad narodowych oraz rad narodowych miast stanowiących powiaty i miast wyłączonych z województw.

§ 2. 1. W skład powiatowej i miejskiej komisji lokalowej wchodzi:

2) członkowie powołani w odpowiedniej liczbie przez prezydium właściwej rady narodowej; jedną trzecią część członków komisji powołuje prezydium spośród osób przedstawionych przez wojewódzkie komisje związków zawodowych.

2. Przewodniczący, zastępcy przewodniczącego i członkowie komisji powinni być powoływani spośród osób o wysokim wyrobieniu społecznym, zamieszkałych na terenie właściwej rady narodowej.

§ 3. W skład miejskich komisji lokalowych nie mogą wchodzić pracownicy właściwych do spraw lokalowych organów prezydiów rad narodowych.

§ 4. Komisja lokalowa rozpoznaje sprawę na rozprawie w składzie: przewodniczący komisji lub jego zastępca oraz dwaj członkowie komisji.

Przewodniczący komisji lub jego zastępca wyznacza rozprawę i ustala skład komisji w danej sprawie; w każdym składzie powinien być jeden spośród członków powołanych na wniosek wojewódzkiej komisji związków zawodowych.

§ 7. 1. Członkowie komisji lokalowych za posiedzenia odbyte poza godzinami służbowymi w ciągu jednego dnia otrzymują wynagrodzenie w wysokości ustalonej przez prezydium rady narodowej, którego organem jest komisja. Wynagrodzenie nie może przekraczać wysokości przewidzianej w przepisach o wynagrodzeniu za udział w posiedzeniach komisji resortowych. Protokół otrzymuje wynagrodzenie w wysokości równej wynagrodzeniu członka komisji.

2. Przewodniczący składu orzekającego komisji lokalowej otrzymuje za posiedzenia wynagrodzenie w wysokości 150% wynagrodzenia przewidzianego w ust. 1.

§ 10. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 marca 1959 r. w sprawie organizacji i trybu postępowania komisji lokalowych oraz kolegiów do spraw lokalowych i zasad wynagrodzenia za udział w posiedzeniach tych komisji i kolegiów (Dz. U. Nr 23, poz. 149).

§ 11. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Gospodarki Komunalnej.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

31

UCHWAŁA Nr 41 RADY MINISTRÓW

z dnia 19 stycznia 1963 r.

w sprawie zadań niektórych prezydiów rad narodowych w zakresie inspekcji zatrudnienia w przedsiębiorstwach gospodarki uspołecznionej.

(Monitor Polski z dnia 30 stycznia 1963 r. Nr 7, poz. 34)

Na podstawie art. 67 pkt 2 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. Nr 5, poz. 16) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Zadania w zakresie inspekcji zatrudnienia w przedsiębiorstwach gospodarki uspołecznionej, określone w § 1 uchwały nr 438 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1959 r. w sprawie zadań Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Katowicach w zakresie inspekcji zatrud-

nienia w przedsiębiorstwach gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 96, poz. 509) dla Wydziału Zatrudnienia Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Katowicach, powierza się również Wydziałom Zatrudnienia Prezydiów Wojewódzkich Rad Narodowych w Gdańsku, Krakowie, Szczecinie i Wrocławiu oraz Prezydiów Rad Narodowych miast Krakowa, Warszawy i Wrocławia.

2. Przepisy §§ 2, 3 i 5 uchwały, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio.

§ 2. 1. Zadania, o których mowa w § 1, na terenie działania Prezydiów Rad Narodowych miasta Krakowa i miasta Wrocławia wykonują odpowiednio Wydziały Zatrudnienia Prezydiów Wojewódzkich Rad Narodowych w Krakowie i Wrocławiu.

2. Dla wykonywania zadań w zakresie inspekcji zatrudnienia na terenie miasta Krakowa i województwa krakowskiego oraz miasta Wrocławia i województwa wrocławskiego — Prezydium Wojewódzkich Rad Narodowych w Krakowie i Wrocławiu powołają w podległych wydziałach zatrudnienia wspólne dla miasta i województwa oddziały inspekcji zatrudnienia.

3. Oddziały inspekcji zatrudnienia, o których mowa w ust. 2, podlegają pod względem organizacyjnym i osobowym odpowiednio Wydziałom Zatrudnienia Prezydiów Wojewódzkich Rad Narodowych w Krakowie i Wrocławiu, a w zakresie załatwianych spraw — wydziałom zatrudnienia prezydiów rad narodowych właściwych dla tych spraw.

4. Zasady współpracy wspólnych oddziałów inspekcji zatrudnienia, o których mowa w ust. 2, z Wydziałami Zatrudnienia Prezydiów Rad Narodowych miasta Krakowa i miasta Wrocławia ustala Prezydium Wojewódzkich Rad Narodowych w Krakowie i Wrocławiu w porozumieniu z tymi Prezydiami Rad Narodowych.

§ 3. Szczegółowy tryb postępowania wydziałów zatrudnienia prezydiów rad narodowych, o których mowa w § 1 ust. 1, w zakresie wykonywania zadań inspekcji zatrudnienia w przedsiębiorstwach gospodarki uspołecznionej ustali Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z właściwymi prezydiami rad narodowych i właściwymi naczelnymi organizacjami spółdzielczymi, a w kopalniach węgla kamiennego — ponadto w porozumieniu z Ministrem Górnictwa i Energetyki.

§ 4. 1. Zobowiązuje się prezydium rad narodowych, wymienione w § 1 ust. 1, do wygosparowania etatów niezbędnych dla powołania kontrolerów zatrudnienia o właściwych kwalifikacjach zawodowych.

2. W razie trudności w wygosparowaniu etatów zainteresowane prezydium rad narodowych wystąpią do Ministerstwa Finansów z odpowiednimi wnioskami.

§ 5. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac, Ministrowi Finansów, innym zainteresowanym ministrom (kierownikom urzędów centralnych), Prezydium Wojewódzkich Rad Narodowych w Gdańsku, Krakowie, Szczecinie i Wrocławiu oraz Prezydium Rad Narodowych miast Krakowa, Warszawy i Wrocławia.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1963 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

32

UCHWAŁA Nr 35 RADY MINISTRÓW

z dnia 17 stycznia 1963 r.

w sprawie zasad organizacji i finansowania zjednoczeń przedsiębiorstw państwowego przemysłu terenowego.

(Monitor Polski z dnia 13 lutego 1963 r. Nr 12, poz. 63)

(Wyciąg)

Na podstawie art. 25 pkt 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 18, poz. 111) Rada Ministrów uchwała, co następuje:

I. Zasady organizacji.

§ 1. 1. Tworzenie zjednoczeń przedsiębiorstw państwowego przemysłu terenowego odbywa się w drodze uchwały prezydium wojewódzkiej rady narodowej, powziętej za uprzednią zgodą Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości.

§ 5. Do zakresu działania zjednoczenia w stosunku do zgrupowanych przedsiębiorstw, z zastrzeżeniem przepisów § 9, należy w szczególności:

B. w sprawach postępu technicznego:

9) inicjowanie i popieranie wynalazczości pracowniczej oraz racjonalizatorstwa,

D. w sprawach organizacji i zatrudnienia:

19) czuwanie nad prawidłowością obsługi prawnej przedsiębiorstw i bezpośrednia obsługa prawna przedsiębiorstw mniejszych, w których nie są zatrudnieni radcowie prawni,

20) zatwierdzanie wysokości funduszu premioвого oraz premii dla dyrektorów, ich zastępców i głównych księgowych przedsiębiorstw,

21) zaszeregowanie przedsiębiorstw do odpowiednich kategorii płac, występowanie z wnioskami w sprawach wymagających decyzji prezydium wojewódzkiej rady narodowej i Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości,

22) zatwierdzanie szczegółowych regulaminów premiovania dla pracowników umysłowych oraz ramowych lub szczegółowych regulaminów premiovania dla poszczególnych grup robotników lub rodzajów robót i uzupełnianie w razie potrzeby taryfikatorów kwalifikacyjnych,

23) instruowanie i kontrola prac w zakresie opracowywania i stosowania norm pracy, zatwierdzanie zakładowych normatywów czasu, zatwierdzanie określonych przepisami zakładowych i branżowych norm pracy, powoływanie i organizowanie pracy branżowych komisji norm pracy,

24) kontrola przestrzegania obowiązujących zasad zatrudniania, zwłaszcza w zakresie zatrudniania chałupników, zatrudniania młodocianych, ustalanie szczegółowych wytycznych w tym zakresie,

25) kontrola przestrzegania przepisów dotyczących wynagrodzeń, właściwego wykorzystania funduszu płac oraz wypłat nagród i premii poza funduszem płac,

26) kontrola przestrzegania przepisów regulujących stosunki pracy, zwłaszcza w zakresie ochrony pracy, pracy w godzinach nadliczbowych, bezpieczeństwa i higieny pracy oraz wykorzystania środków na ten cel,

27) nadzór i kontrola szkolenia wewnątrzzakładowego, zwłaszcza młodocianych, odbywania stażu pracy, inicjowanie i organizowanie wspólnych akcji szkoleniowych i praktyk w przodujących zakładach pracy,

28) organizowanie wspólnych akcji socjalnych, inicjowanie łącznego wykorzystania środków na ten cel i na budowę mieszkań z funduszy zakładowych przedsiębiorstw,

§ 6. W stosunku do zakładów (jednostek budżetowych) rad narodowych (§ 2 ust. 3) do zjednoczenia należy:

1) kontrola przestrzegania przepisów dotyczących ochrony pracy, zwłaszcza w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy,

§ 9. 1.

2. W sprawach należących do właściwości prezydium rad narodowych, którym przedsiębiorstwo podlega, zjednoczenie:

8) uzgadnia swoje decyzje w sprawie zatwierdzania funduszu premiowego dla przedsiębiorstw i ustalania premii dla dyrektorów przedsiębiorstw, ich zastępców oraz głównych księgowych,

§ 10. 1. Zjednoczenie podlega bezpośrednio prezydium wojewódzkiej rady narodowej, które w szczególności:

5) ustala limity zatrudnienia i fundusz płac zjednoczenia,

§ 13. 1. Na czele zjednoczenia stoi dyrektor, który kieruje całokształtem jego działalności i ponosi za nią odpowiedzialność.

2. Dyrektora zjednoczenia, jego zastępców i głównego księgowego powołuje i odwołuje prezydium wojewódzkiej rady narodowej zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 15. 1. Dyrektor zjednoczenia może powołać radę techniczno-ekonomiczną złożoną ze specja-

listów i przedstawicieli nauki oraz działaczy gospodarczych i społecznych.

2. Rada techniczno-ekonomiczna jest organem doradczym zjednoczenia w sprawach postępu technicznego, problemów technicznych i ekonomicznych oraz innych zagadnień nadzorowanego przemysłu.

II. Zasady finansowania zjednoczeń.

§ 25. 1. Dyrektor zjednoczenia uprawniony jest do dokonywania w preliminarzu działalności administracyjnej (§ 23 ust. 2) przesunięć pomiędzy poszczególnymi pozycjami wydatków, z zastrzeżeniami wynikającymi z ust. 2.

2. Zmiany w preliminarzu działalności administracyjnej powodujące zwiększenie kwoty prelimitowanych wydatków osobowych, kwoty na nagrody, kwoty funduszu dyspozycyjnego oraz zmniejszenie wydatków o charakterze inwestycyjnym — mogą następować jedynie za zgodą prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

3. W razie konieczności rozszerzenia działalności zjednoczeń, a w szczególności potrzeby koncentracji niektórych funkcji należących do przedsiębiorstw, prezydium wojewódzkiej rady narodowej mogą, w ramach łącznej liczby zatrudnionych i funduszu płac, zatwierdzonych dla zjednoczeń i zgrupowanych w nich przedsiębiorstw, zwiększyć plan zatrudnienia i funduszu płac zjednoczeń, korygując odpowiednio plan działalności administracyjnej zjednoczeń.

§ 26. 1. Środki na fundusz nagród dla wyróżniających się pracowników zjednoczeń ustalane są w planach finansowych zjednoczeń na podstawie § 3 ust. 1 uchwały nr 389 Rady Ministrów z dnia 25 września 1957 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w wojewódzkich zarządach przemysłu (Monitor Polski Nr 83, poz. 496).

2. Fundusz nagród, o którym mowa w ust. 1, jest uruchamiany na podstawie decyzji przewodniczącego (lub jego zastępcy) prezydium wojewódzkiej rady narodowej. Nagrody dla dyrektora, zastępcy dyrektora i głównego księgowego zjednoczenia przyznaje przewodniczący (lub jego zastępca) prezydium wojewódzkiej rady narodowej, dla pozostałych zaś pracowników — dyrektor zjednoczenia.

§ 27. 1. Wydatki osobowe rady techniczno-ekonomicznej działającej przy zjednoczeniu są prelimitowane i pokrywane w ramach bezosobowego funduszu płac.

2. Za udział w posiedzeniach i pracach rady techniczno-ekonomicznej przysługuje wynagrodzenie zgodnie z przepisami uchwały nr 38 Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1954 r. w sprawie trybu powoływania komisji resortowych i wynagrodzenia za udział w posiedzeniach (Monitor Polski Nr A-30, poz. 442).

§ 28. 1. . . . .

4. Osobowy i bezosobowy fundusz płac, wchodzący w skład kosztów wspólnych przedsięwzięć gospodarczych, może być planowany jedynie w ramach zatwierdzonego funduszu płac zjednoczenia i zgrupowanych w nim przedsiębiorstw łącznie. Zasada powyższa nie dotyczy specjalnych zadań gospodarczych podejmowanych na podstawie uchwał Rady Ministrów, o ile na podstawie tych uchwał przewidziane jest odpowiednie zwiększenie limitu funduszu płac.

5. W uzasadnionych gospodarczo przypadkach prezydium wojewódzkiej rady narodowej może wyrazić zgodę na podwyższenie zatwierdzonego dla zjednoczenia funduszu płac, w ramach obowiązujących w tym zakresie przepisów.

§ 30 1. . . . .

3. Zatrudnienie i fundusz płac stałego sekretariatu porozumienia branżowego objęte są odrębną pozycją preliminarza i nie mogą być wykorzystane na inne cele.

4. Zatrudnienie i fundusz płac, o którym mowa w ust. 3, powinny zmieścić się w ramach etatów i funduszu płac ustalonych dla zjednoczenia z uwzględnieniem przepisów § 25 ust. 3.

6. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej może zwiększyć przysługujący zjednoczeniu na dany kwartał stosownie do przepisów uchwały nr 192 Rady Ministrów z dnia 16 kwietnia 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w centralnych zarządach i zarządach (Monitor Polski Nr 33, poz. 412) fundusz nagród do 20% sumy kwartalnego funduszu płac,

w zależności od zakresu zadań koordynacyjnych zjednoczenia.

7. Zwiększenie funduszu nagród następuje w razie pozytywnej oceny przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej działalności zjednoczenia jako zjednoczenia wiodącego, jeśli równocześnie zostały spełnione inne warunki ogólne, uzależniające przyznanie funduszu nagród. Pokrycie dodatkowego funduszu nagród następuje z funduszu własnego branży.

8. Dodatkowa suma funduszu nagród przeznaczona jest dla pracowników zjednoczenia, wykonujących dodatkowo, niezależnie od swych normalnych obowiązków, funkcje związane z koordynacją branżową.

§ 36. Z dniem wejścia w życie uchwały tracą moc w zakresie uregulowanym niniejszą uchwałą:

1) przepisy rozdziału 2 i § 17 rozdziału 3 uchwały nr 510 Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1958 r. w sprawie organizacji państwowego przemysłu terenowego (Monitor Polski z 1959 r. Nr 3, poz. 9),

2) zarządzenie Ministra Finansów oraz Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 25 czerwca 1959 r. w sprawie zasad systemu finansowego wojewódzkich zjednoczeń przedsiębiorstw państwowego przemysłu terenowego, wojewódzkich zjednoczeń przemysłu terenowego materiałów budowlanych oraz wojewódzkich zarządów budownictwa terenowego (Monitor Polski Nr 62, poz. 317).

§ 38. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1963 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 1 lutego 1963 r.

w sprawie powoływania pracowników na doskonalenie podyplomowe organizowane przez Centralny Ośrodek Doskonalenia Średnich Kadr Medycznych.

(Dziennik Ustaw z dnia 12 lutego 1963 r. Nr 4, poz. 25)

Na podstawie art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327 i 334, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Na doskonalenie podyplomowe na zasadach określonych w niniejszym rozporządzeniu powołuje się pielęgniarki, felczerów, laborantów medycznych oraz innych pracowników posiadających wykształcenie na poziomie zawodowej szkoły medycznej lub wykształcenie równorzędne, zwanych dalej „pracownikami”, zatrudnionych w zakładach służby zdrowia bądź zawodo-

wych szkołach medycznych, zwanych dalej „zakładami pracy”.

2. Użyte w rozporządzeniu określenie „Ośrodek” oznacza Centralny Ośrodek Doskonalenia Średnich Kadr Medycznych, a określenie „organ do spraw zdrowia” — właściwy do spraw zdrowia i opieki społecznej organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

§ 2. 1. Ośrodek ustala corocznie rozdzielniki miejsc na kursy doskonalenia podyplomowego dla pracowników zatrudnionych na obszarach poszczególnych województw i miast wyłączonych z województw — z uwzględnieniem rodzajów

tych kursów oraz kwalifikacji wymaganych od ich uczestników.

2. Rozdzielniki, o których mowa w ust. 1, są zatwierdzane przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej.

§ 3. 1. O powołaniu pracownika na doskonalenie podyplomowe decyduje organ do spraw zdrowia na wniosek zakładu pracy.

2. Jeżeli pracownik jest zatrudniony równocześnie w kilku zakładach pracy, z wnioskiem określonym w ust. 1 występuje zakład będący podstawowym miejscem zatrudnienia po uprzednim uzgodnieniu z pozostałymi zakładami pracy.

3. Zakład pracy przed zgłoszeniem wniosku jest obowiązany uzgodnić z zainteresowanymi pracownikami termin odbycia doskonalenia podyplomowego.

4. Zakłady pracy, podległe Ministrom Obrony Narodowej, Spraw Wewnętrznych, Komunikacji lub Sprawiedliwości, występują z wnioskami za pośrednictwem swych organów nadrzędnych.

5. Decyzja o powołaniu na doskonalenie powinna być doręczona zainteresowanemu pracownikowi co najmniej na 4 tygodnie przed dniem rozpoczęcia doskonalenia. W wyjątkowo uzasadnionym wypadku termin doręczenia decyzji może być skrócony do dwóch tygodni.

§ 4. 1. Zakład pracy, zatrudniający pracownika powołanego na doskonalenie podyplomowe, jest obowiązany:

1) zwolnić pracownika od pełnionych przez niego obowiązków na czas doskonalenia,

2) wypłacać mu przez okres doskonalenia wynagrodzenie ustalone jak za czas urlopu wypoczynkowego,

3) wypłacić pracownikowi zwrot kosztów przejazdu na doskonalenie i z powrotem, na za-

sadach obowiązujących pracowników państwowych,

4) zorganizować pracę na czas nieobecności pracownika powołanego na doskonalenie w taki sposób, aby zapewniona była normalna działalność danego zakładu,

5) zapewnić pracownikowi, który odbył doskonalenie podyplomowe, zatrudnienie odpowiadające jego kwalifikacjom.

2. Jeżeli pracownik jest zatrudniony równocześnie w kilku zakładach pracy, zwrot kosztów określonych w ust. 1 pkt 3 wypłaca zakład będący podstawowym miejscem zatrudnienia.

§ 5. Ośrodek zapewnia pracownikowi odbywającemu doskonalenie poza miejscem zamieszkania lub zatrudnienia bezpłatne zakwaterowanie oraz wyżywienie.

§ 6. 1. Pracownicy powołani na doskonalenie podyplomowe są obowiązani stawić się w miejscu i czasie określonym w decyzji o powołaniu oraz spełniać obowiązki określone w programie i regulaminie doskonalenia.

2. Dyrektor Ośrodka na wniosek Rady Pedagogicznej może skreślić z listy uczestników doskonalenia pracownika, który w sposób rażący naruszył regulamin doskonalenia, dopuścił się w czasie jego trwania czynu dyskwalifikującego go jako pracownika służby zdrowia lub nie wykazuje zadowolających postępów.

3. Pracownik skreślony z listy uczestników doskonalenia traci prawo do świadczeń określonych w § 4.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1963 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej:
J. Sztachelski

34

ZARZĄDZENIE Nr 11 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 23 stycznia 1963 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 1 lutego 1962 r. w sprawie zasad gospodarowania bezosobowym funduszem płac w jednostkach państwowych i społecznych nie będących przedsiębiorstwami.

(Monitor Polski z dnia 1 lutego 1963 r. Nr 9, poz. 41)

Na podstawie § 9 uchwały nr 21 Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1962 r. w sprawie zasad gospodarowania bezosobowym funduszem płac w przedsiębiorstwach państwowych (Monitor Polski Nr 11, poz. 35) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu nr 10 Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lutego 1962 r. w sprawie zasad gospodarowania bezosobowym funduszem płac w jednostkach państwowych i społecznych nie

będących przedsiębiorstwami (Monitor Polski Nr 11, poz. 36) wprowadza się następujące zmiany:

1) dodaje się nowy § 4 w brzmieniu:

„§ 4. Przy gospodarowaniu bezosobowym funduszem płac w jednostkach gospodarczych organizacji społecznych powoływanych w trybie uchwały nr 446 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1958 r. w sprawie działalności gospodarczej

organizacji społecznych stosuje się odpowiednio zasady ustalone w uchwale nr 21 Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1962 r. w sprawie zasad gospodarowania bezosobowym funduszem płac w przedsiębiorstwach państwowych.”;

2) dotychczasowe §§ 4 i 5 otrzymują kolejną numerację 5 i 6.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

35

ZARZĄDZENIE Nr 17 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 23 stycznia 1963 r. .

w sprawie zmian w wykazie jednostek organizacyjnych uprawnionych do tworzenia funduszu na finansowanie wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych.

(Monitor Polski z dnia 6 lutego 1963 r. Nr 10, poz. 52)

Na podstawie § 1 ust. 2 uchwały nr 84 Rady Ministrów z dnia 3 marca 1960 r. w sprawie finansowania wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych (Monitor Polski z 1960 r. Nr 33, poz. 162 oraz z 1961 r. Nr 81, poz. 343) zarządza się, co następuje:

§ 1. W „Wykazie jednostek organizacyjnych” stanowiącym załącznik do uchwały nr 84 Rady Ministrów z dnia 3 marca 1960 r. w sprawie fi-

finansowania wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych (Monitor Polski z 1960 r. Nr 33, poz. 162, z 1961 r. Nr 14, poz. 74 i Nr 81, poz. 343, z 1962 r. Nr 13, poz. 51, Nr 48, poz. 230 i Nr 73, poz. 337 oraz z 1963 r. Nr 3, poz. 7) wprowadza się następujące zmiany:

1) w grupie III wykazu dodaje się lp. 14 i 15 w brzmieniu:

Lp.	Nazwa jednostki	Dodatkowe środki na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne
14	Centralna Składnica Materiałów Hutniczych w Sosnowcu, podległa Zjednoczeniu Zakładów Naprawczych Taboru Kolejowego	2% wartości osiągniętej z upłynnienia przez Składnicę materiałów i części zamiennych do taboru i urządzeń wycyfrowanych z eksploatacji, pochodzących z zapasów zgłoszonych do upłynnienia przez Zakłady Naprawcze Taboru Kolejowego, z wyłączeniem części zapasów złomowanych. Suma dodatkowych środków na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne nie może przekroczyć rocznie kwoty odpowiadającej 2% planowanego osobowego funduszu płac.
15	Centralna Składnica Zaopatrzenia Państwowej Komunikacji Samochodowej działająca w ramach Zjednoczenia Państwowej Komunikacji Samochodowej	2% wartości osiągniętej z upłynnienia przez Składnicę materiałów i części zamiennych do samochodów nietypowych wycyfrowanych z eksploatacji, a pochodzących z zapasów zgłoszonych do upłynnienia przez jednostki Państwowej Komunikacji Samochodowej, z wyłączeniem części zapasów złomowanych. Suma dodatkowych środków na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne nie może przekroczyć rocznie kwoty odpowiadającej 2% planowanego osobowego funduszu płac.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1962 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 1 lutego 1963 r.

w sprawie gospodarowania etatami i funduszem płac w jednostkach i zakładach budżetowych w roku 1963.

(Monitor Polski z dnia 8 lutego 1963 r. Nr 11, poz. 59)

Na podstawie § 32 ust. 3 i § 34 uchwały nr 360 Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1962 r. w sprawie projektu budżetu Państwa na 1963 r. i niektórych zasad jego wykonywania — zarządza się, co następuje:

I. Gospodarka funduszem płac.

§ 1. 1. Zgodnie z § 25 uchwały nr 360 Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1962 r. w sprawie projektu budżetu Państwa na 1963 r. i niektórych zasad jego wykonywania, zwanej dalej „uchwałą”, fundusz płac osobowy i bezosobowy jednostek budżetowych wraz z ich gospodarstwami pomocniczymi i środkami specjalnymi, jak również zakładów budżetowych i jednostek finansowanych z funduszu postępu technicznego, ustalony w załączniku nr 8 do uchwały, stanowi limit wydatków.

2. Limitami, w ramach których jednostki nadrzędne mogą samodzielnie dokonywać przeniesień, są odrębnie dla działów klasyfikacji wydatków budżetu centralnego i budżetów terenowych:

1) osobowy fundusz płac jednostek budżetowych:

- a) działu 1,
- b) działów 2 do 9,
- c) działów 11 i 12,

2) osobowy fundusz płac zakładów budżetowych, gospodarstw pomocniczych, zadań finansowanych ze środków specjalnych i jednostek finansowanych z funduszu postępu technicznego:

- a) działu 1,
- b) działów 2 do 9,
- c) działów 11 i 12,

3) bezosobowy fundusz płac jednostek budżetowych:

- a) działu 1,
- b) działów 2 do 9,
- c) działów 11 i 12,

4) bezosobowy fundusz płac zakładów budżetowych, gospodarstw pomocniczych, zadań finansowanych ze środków specjalnych i jednostek finansowanych z funduszu postępu technicznego:

- a) działu 1,
- b) działów 2 do 9,
- c) działów 11 i 12.

3. Zwiększenie lub zmniejszenie limitów (ust. 2) powodujące zmiany kwot w załączniku nr 8 do uchwały wymaga zgody Ministra Finansów, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w § 29 i § 31 uchwały. Dotyczy to zarówno przeniesień pomiędzy limitami dla poszczególnych grup jednostek bądź między osobowym i bezosobowym funduszem płac, jak i przekroczenia limitu globalnego.

4. Zmiany limitów nie mogą naruszać przepisów prawa budżetowego o przenoszeniu kredytów.

§ 2. 1. Zgodnie z § 32 uchwały osobowy fundusz płac jednostek budżetowych powinien być podzielony na kwartały.

2. Przy podziale rocznego limitu osobowego funduszu płac na kwartały należy uwzględnić:

1) terminy awansów, określone w § 6 zarządzenia, jak również awanse automatyczne (np. nauczycieli, służby zdrowia), wypłaty premii oraz dodatki za wysługę lat,

2) przypadki, gdy stan zatrudnienia w poszczególnych kwartałach musi być różny ze względu na zadania wynikające z narodowego planu gospodarczego,

3) sezonowość zwiększenia pracy niektórych kategorii pracowników.

3. Poza przypadkami wymienionymi w ust. 2 plan ostatniego kwartału nie może przekraczać 1/4 rocznego limitu osobowego funduszu płac.

4. Podział planu rocznego osobowego funduszu płac na kwartały powinien być w ciągu 7 dni od dnia ogłoszenia zarządzenia zatwierdzony przez kierownika jednostki sporządzającej podział planu po uprzednim podpisaniu planu przez głównego księgowego jednostki.

5. Jednostka sporządzająca podział planu zobowiązana jest w ciągu 4 dni od dnia zatwierdzenia planu przekazać podział planu, o którym mowa w ust. 1—4, do wiadomości jednostki właściwej do zatwierdzenia jednostkowego planu finansowego. Jednostka zatwierdzająca sprawdza zgodność podziału z limitem rocznym i z zasadami podanymi w ust. 2 i 3 zarządzenia oraz dokonuje ewentualnych zmian w tym podziale.

6. Zobowiązuje się ministerstwa (urzędy centralne) i prezydya wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) do nadesłania do Ministerstwa Finansów w terminie do dnia 15 marca 1963 r. planu podziału na kwartały osobowego funduszu płac według podziału limitów w układzie podanym w § 1 ust. 2.

§ 3. Zwiększenie kwartalnego limitu osobowego funduszu płac, ustalonego zgodnie z § 2, może nastąpić:

1) w razie zwiększenia rocznego funduszu płac w związku z przyznaniem dodatkowych etatów,

2) w razie zwiększenia rocznego limitu funduszu płac w przypadkach przewidzianych w §§ 27, 28 i 29 uchwały.

§ 4. Przekroczenie kwartalnego limitu osobowego funduszu płac może nastąpić:

1) w zakresie wynagrodzeń za zastępstwo w okresie choroby lub urlopu pracownika, który

w przypadku jednoosobowej obsady nie może być zastąpiony przez innego pracownika, pod warunkiem nieprzekroczenia rocznego funduszu płac,

2) w zakresie wypłat zaległych pod warunkiem, o którym mowa w pkt 1,

3) w zakresie wykorzystania rezerwy, o której mowa w § 5 ust. 2.

§ 5. 1. Bezosobowy fundusz płac oraz część osobowego funduszu płac, określona w klasyfikacji wydatków budżetowych jako kwoty na deputaty i umundurowanie, nie podlegają obowiązkowi limitowania kwartalnego, o którym mowa w § 2, z tym że wydatki z każdego z tych tytułów w ciągu roku nie mogą przekroczyć kwot ustalonych na rok 1963.

2. Nie podlega limitowaniu kwartalnemu część osobowego funduszu płac wydzielona na rezerwę zgodnie z § 26 uchwały.

3. Nie podlegają limitowaniu kwartalnemu fundusz płac zakładów budżetowych, gospodarstw pomocniczych, zadań finansowanych ze środków specjalnych i jednostek finansowanych z funduszu postępu technicznego, co nie narusza obowiązku podziału funduszu płac tych jednostek na kwartały.

§ 6. 1. Wyższe stawki wynagrodzenia (w tym również specjalnych dodatków kwalifikacyjnych) mogą być przyznawane wyłącznie w dwóch terminach: 1 stycznia i 22 lipca każdego roku, z tym że nie można zwiększać wynagrodzenia (specjalnych dodatków kwalifikacyjnych) pracownika częściej niż raz w ciągu roku pracy.

2. Poza terminami wymienionymi w ust. 1 wyższe stawki wynagrodzenia mogą być przyznane pracownikowi jedynie w razie:

1) konieczności obsadzenia zwolnionego stanowiska kierowniczego,

2) gdy odpowiednie przepisy przewidują awans automatyczny lub automatyczne przyznanie dodatku po dopełnieniu wymaganych warunków (np. za wysługę lat, za znajomość języków obcych, za pracę w warunkach szczególnie szkodliwych dla zdrowia, dodatku z tytułu posiadania uprawnień budowlanych, dodatku dla dyplomowanych biegłych księgowych),

3) przyznania przez Prezesa Rady Ministrów dodatkowej puli indywidualnych uposażeń ryczałtowych.

3. Zmiana wysokości wynagrodzenia następuje od pierwszego dnia miesiąca następującego po powstaniu warunków do zmiany.

§ 7. Wynagrodzenie dla pracowników zatrudnionych w niepełnej ilości godzin pracy powinno być wypłacane według przewidzianych dla danego stanowiska stawek uposażenia zasadniczego i dodatków, zmniejszonych odpowiednio do ilości godzin pracy, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej.

§ 8. Specjalne dodatki kwalifikacyjne ustalone są corocznie w limitach miesięcznych. Nie można przekraczać limitu miesięcznego w razie niewykorzystania go w miesiącach ubiegłych.

§ 9. Sumy przeznaczone na fundusz płac dla jednostek, których działalność rozpoczyna się w ciągu roku budżetowego, powinny być wyod-

rębione i wykorzystywane dopiero w miarę uruchamiania tych jednostek.

II. Gospodarka etatami w administracji państwowej oraz instytucjach wymiaru sprawiedliwości i prokuraturze.

§ 10. Etaty osobowe centralnych i terenowych organów administracji państwowej, wymiaru sprawiedliwości i prokuratury oraz jednostek podległych finansowanych z budżetu w dziale 11 klasyfikacji wydatków budżetowych — Administracja państwowa i w dziale 12 — Instytucje wymiaru sprawiedliwości i prokuratura ustalone w załącznikach 2 i 4 do ustawy budżetowej na rok 1963 z dnia 22 grudnia 1962 r. (Dz. U. Nr 67, poz. 330) nie mogą ulec zwiększeniu, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w art. 30 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o prawie budżetowym (Dz. U. Nr 45, poz. 221) oraz w art. 15 ustawy budżetowej na rok 1963.

§ 11. W ramach ilości etatów, o których mowa w § 10, oraz w ramach ich zmian dokonanych przez Radę Ministrów lub Ministra Finansów:

1) właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) dokonają podziału etatów między poszczególne komórki organizacyjne ministerstwa (urzędu centralnego) i jednostki podległe,

2) prezydium rad narodowych dokonają podziału etatów między wydziały oraz między prezydium rad narodowych niższego stopnia.

§ 12. 1. Wnioski o dokonanie zmiany ilości etatów, o których mowa w § 11, mogą być składane w trybie art. 15 ustawy budżetowej na rok 1963 na podstawie odpowiednich aktów prawnych (ustaw, dekretów, rozporządzeń i uchwał Rady Ministrów), wprowadzających zmiany zadań lub zmiany organizacyjne.

2. Wnioski, o których mowa w ust. 1, powinny zawierać merytoryczne uzasadnienie potrzeby dokonania zmiany etatów wraz ze szczegółową kalkulacją ilości etatów i skutków finansowych oraz wskazaniem źródła ich pokrycia.

3. Zmiany polegające na przekazaniu zadań lub jednostek (komórek) organizacyjnych nie stanowią podstawy do przyznania dodatkowych etatów; w tych przypadkach zainteresowane ministerstwa (urzędy centralne) wystąpią z uzgodnionym wnioskiem o równoczesne przekazanie etatów.

III. Przepisy końcowe.

§ 13. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) i przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) zapewnią kontrolę wykonania przepisów niniejszego zarządzenia w celu zapobieżenia nieprawidłowej gospodarce w zakresie etatów (zatrudnienia) i funduszu płac jednostek podległych.

§ 14. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1963 r.

Minister Finansów: w z. J. Kole

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 28 stycznia 1963 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie określenia przypadków nie stanowiących przeszkody do pobierania dodatków specjalnych przez pracowników nauki i pracowników dydaktycznych.

(Monitor Polski z dnia 8 lutego 1963 r. Nr 11, poz. 61)

Na podstawie art. 105 i 132 ust. 1 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336), art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 17 lutego 1960 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U. Nr 10, poz. 64), art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) oraz § 6 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników szkół wyższych, Polskiej Akademii Nauk i jej placówek naukowych (Dz. U. Nr 43, poz. 225) w porozumieniu z Ministrami: Szkolnictwa Wyższego, Oświaty, Kultury i Sztuki, Zdrowia i Opieki Społecznej, Obrony Narodowej, Przewodniczącym Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki oraz Sekretarzem Naukowym Polskiej Akademii Nauk zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 1 zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 19 stycznia 1962 r. w sprawie określenia przypadków nie stanowiących przeszkody do pobierania dodatków specjalnych przez pracowników nauki i pracowników

dydaktycznych (Monitor Polski Nr 13, poz. 55, Nr 42, poz. 198 i Nr 69, poz. 323) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) prac naukowo-badawczych oraz konsultacji w zakresie służby zdrowia w uzdrowiskach pod warunkiem, że:

a) nie pobierają wynagrodzenia z tytułu pracy w gospodarstwach pomocniczych lub prac opłacanych ze środków specjalnych szkoły wyższej lub placówki naukowej Polskiej Akademii Nauk — na podstawie umowy zlecenia lub umowy o dzieło,

b) nie pobierają wynagrodzenia z tytułu wykonywania innych dodatkowych stałych zajęć zarobkowych, z wyjątkiem pobierania przez samodzielnych pracowników nauki wynagrodzenia za prace do wysokości pół etatu w zakładach społecznych służby zdrowia w przypadkach określonych przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: A. Burski

Wydawnictwo Związkowe CRZZ — Warszawa 56, ul. Kopernika 36/40

Zamówienia i przedpłaty na prenumeratę przyjmowane są w terminie do dnia 15 miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty — przez: Urzędy Pocztowe, listonoszy oraz Oddziały i Delegatury „Ruchu”. Można również zamówić prenumeratę dokonując wpłaty na konto PKO Nr I-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” — Warszawa, ul. Srebrna 12.

Cena prenumeraty: kwartalnej zł 10.—, półrocznej zł 20.—, rocznej zł 40.—.

Cena prenumeraty za granicę jest o 40% wyższa od ceny podanej wyżej. Przedpłaty na prenumeratę przyjmuje na okresy kwartalne, półroczne i roczne Przedsiębiorstwo Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” w Warszawie, ul. Wilcza 46 za pośrednictwem PKO Warszawa, konto Nr I-6-10024.

Egzemplarze zdezaktualizowane można nabywać w sklepie przy ul. Wiejska 14 w Warszawie. Zamówienia spoza Warszawy należy kierować do Centrali Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch”, Warszawa, ul. Srebrna 12.